

Homo's in Vlaanderen

door **Bart De Wever**

Net als de Vlaamse beweging lijdt de homobeweging onder eigen succes

Bart De Wever

vergelijkt de homobeweging met de Vlaamse beweging

Komende vrijdag zal de Israëliische homobeweging opnieuw trachten een 'gay parade' te houden in Jeruzalem, nadat twee eerdere pogingen afgelast moesten worden. Israël is weliswaar het enige land in het Midden-Oosten waar het denkbaar is zoiets te organiseren, maar de keuze voor de heilige stad zorgde er desondanks voor een uniek afwijzingsfront van christelijke, islamitische en Joods-orthodoxe leiders. Dreigementen met massaal geweld zijn legio. Een vereniging van Palestijnse lesbiennes - ja, in Israël kan zoiets bestaan - liet dan weer weten niet te zullen deelnemen gezien de Israëliische onderdrukking. Een land met tegenstellingen dus.

In Vlaanderen liggen de kaarten heel anders. Voor Vlamingen van mijn generatie is het meestal een evidentie dat homoseksualiteit tot de condition humaine behoort. Persoonlijk ken ik enkele tientallen homo's en lesbiennes als familieleden, vrienden, kennissen of partijgenoten. Via sommigen van hen leerde ik de homobeweging kennen. Die lijkt meer op de Vlaamse beweging dan je op het eerste gezicht zou denken.

Ten eerste is er de genetische neiging om namens iedereen (respectievelijk alle Vlamingen of alle homo's) te spreken, ook al vertegenwoordigt men slechts een georganiseerde minderheid. Wat soms tot afwijzing en wrevel leidt bij de zwijgende meerderheid. Ten tweede is er de onderlinge verdeeldheid die gepaard gaat met oneindige en vijandige discussies. Sommigen vinden het bijvoorbeeld nog altijd een goed idee om hier 'gay parades' te organiseren. Anderen beseffen, zoals Vlaamsgezinden weten dat de media er stevast de meest extreme en/of troosteloze figuren zullen uitpikken als ze op straat komen, dat zulke optochten precies aanleiding geven om stereotypen over homo's dik in de verf te zetten. Ten slotte lijdt de homobeweging net als de Vlaamse beweging onder het eigen succes. De Vlaamse beweging versmalde zich daardoor bijna volledig tot het Vlaams-nationalisme, haar radicaalste onderdeel, dat op eigen kracht verder vaart. Een soortgelijke evolutie voor de homobeweging lijkt moeilijk denkbaar. De tolerantie die homo's op dit deel van de wereld genieten, kent nu eenmaal zijn gelijke niet. Pim Fortuyn liet niet na daarop te wijzen ten aanzien van de islamwereld en de migranten daaruit. Het gaf hem een unieke positie binnen het spectrum van radicaal rechts. Een jaar na zijn dood legde het toenmalige Vlaams Blok, met onder anderen Gerolf Annemans, een krans neer aan de Vlaams-Nederlandse grens bij Baarle-Hertog. Wie vóór Fortuyn voorspeld had dat het VB ooit een krans zou neerleggen ter ere van een nicht die er prat op ging aan het sperma te kunnen proeven wat zijn bedpartner tevoren gegeten had, was allicht volslagen gek verklaard.

In de Kamerfractie onder leiding van Annemans zitten nog wel mensen die homoseksualiteit publiekelijk afdoen als iets waarvan men kan genezen, maar het is duidelijk dat zelfs voor extreem rechts dat soort stellingen niet meer rendeert. Het is veel interessanter de (homoseksuele) kiezer bijvoorbeeld te wijzen op geweldplegingen vanwege jonge allochtonen tegen homo's in het Antwerpse Stadspark. Zowel in de Kamer als in het Vlaams Parlement stemden de VB-fracties, ondanks een hele rist negatieve bedenkingen, niet tegen de invoering van 17 mei als dag ter bestrijding van homofobie. Ironisch genoeg verwees een Spirit-parlementslid tijdens de plenaire bespreking daarvan naar een interview met de Marokkaanse echtgenoot van zangeres Sylvie Melodie, waarin die verklaarde dat hij gezien zijn godsdienst een homoseksuele zoon zou verstoten, om uitgerekend het VB er op te wijzen dat er nog werk op de plank ligt inzake de maatschappelijke aanvaarding van homoseksualiteit.

VB'ers pakken intussen al ongegeneerd uit met de onthulling dat er onder de mandatarissen van de partij homo's zitten. De emancipatie van de vrouw - toch ook niet echt een favoriet thema van radicaal rechts - maakte de weg vrij om vrouwenrechten te incorporeren in het verhaal over de noodzakelijke verdediging van onze samenleving tegen de godsdienst met de onderdrukkende hoofddoek. De rechten van de homoseksuele medemens zullen hetzelfde lot ondergaan.

Bart De Wever is voorzitter van de N-VA. Voor De Gedachte schrijft hij om de twee weken een opiniestuk.